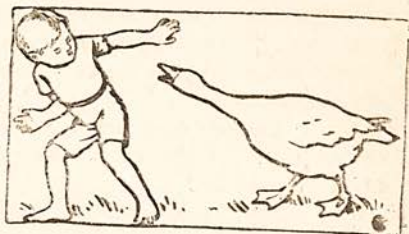

Прѣпирня

Щѣла ношь воденицата на чичо Стоименъ Загореца гърми отъ кавги и прѣпирни.

Пѣни се водата въ голѣмия улей, реве и щѣли небето.

— Азъ, азъ съмъ всичко тука въ воденицата. Ако не бѣхъ азъ, никой отъ васъ не можеше да шавне отъ мѣстото си.

Чува я голѣмото колело, кипва отъ ядъ и току заскърца:

— Скръцъ, скръцъ! . . . Мълчи, мълчи! Шо си ти? Ако не бѣхъ азъ, ти съ твоята посадна блъсканица какво щѣше да направишъ?

Обажда се тогава осъта на голѣмото колело:

— Бие ли? Че какво сте вие безъ мене? Ако не съмъ азъ да въртя колелото, вие заедно не бихте могли нито зрънце да смелите.

Отвърща на тия думи горниятъ камъкъ.

— Защо се прѣпирате напразно! . . . Азъ, азъ меля житото! . . .

— Ти ли, щърбавъ дъртако? Я стига си се хвалилъ напразно, — провиква му се долниятъ камъкъ. — Да не е моятъ здравъ гръбъ, да те подържа денъ и ношъ, ти ще грохнешъ на земята, като старъ пияница!

А кречеталото току трака:

— Трака-трака: така, така; ние, ние всички, всички!